

Arrest

nr. 209 164 van 11 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 24 april 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 januari 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor verzoeker en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 januari 2018 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Op 29 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 30 maart 2018. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Geachte Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 19.01.2018 bij onze diensten werd ingediend door :

H., L. (R.R.: ...)

Geboren te Alger op (...)1976

Nationaliteit: Algerije

Verblijvende te: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 – 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag d.d. 19.01.2018 een militaire kaart (+ beëdigde vertaling) voor. Dit bewijselement kan zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art. 9ter, §2, 1e lid, gezien betrokkene niet aantoont dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen. Dit bewijselement voldoet aldus niet aan de voorwaarde voorzien in art. 9ter, §2, 1e lid, 4 en bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van zijn identiteit.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag d.d. 19.01.2018 eveneens een geboorteakte (+ beëdigde vertaling) voor. Dit bewijselement kan zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e lid, gezien dit bewijselement niet voldoet aan de voorwaarde voorzien in art. 9ter, §2, 1e lid, 3° namelijk het laat niet toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoeker.

Betrokkene roept in zijn aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichtingen zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen – fax: 02 274 66 11).”

Op 29 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing ingediend gekend op de Raad onder het rolnr. X

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Schending van artikel 9 ter Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikels 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verwerende partij motiveerde de bestreden beslissing als volgt:

"Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 19.01.2018 een militaire kaart (+beëdigde vertaling) voor. Dit bewijselement kan zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art. 9ter, §2, le lid, gezien betrokkene niet aantoont dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen. Dit bewijselement voldoet aldus niet aan de voorwaarde voorzien in art. 9ter, §2, le lid, 4, en bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als bewijs van identiteit.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 19.01.2018 eveneens een geboorteakte (+ beëdigde vertaling) voor. Dit bewijselement kan zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, le lid, 3° namelijk het laat niet toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoeker. [...]"

Verwerende partij gaat hierbij echter te kort door de bocht, en past artikel 9ter Vreemdelingenwet fout toe.

Verzoeker bewijst zijn identiteit en nationaliteit door middel van twee documenten, die samen gelezen dienen te worden:

1. Zijn militaire kaart, voorzien van de identiteitsgegevens van verzoeker en zijn foto (plus beëdigde vertaling, zie stuk 2);
2. Zijn geboorteakte (plus beëdigde vertaling, zie stuk 3).

Deze bewijselementen voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 9ter §2 van de Vreemdelingenwet:

"1 ° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1 °, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3° . "

Verwerende partij verwijst de militaire kaart van verzoeker van de hand omdat zogenaamd 'door verzoeker niet werd aangetoond dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen.'

Verwerende partij miskent echter de bewijskracht van dit document.

Het document dat verzoeker neerlegde, is een officiële militaire kaart, afgeleverd door het Ministerie van Defensie, in het kader van de militaire dienstplicht in Algerije.

Volgens de kaart (waarvan de originele versie in verzoekers' bezit is, en die op eenvoudige vraag voorgelegd kan worden) werd verzoeker vrijgesteld van zijn legerdienst omwille van medische redenen.

Uit de beëdigde vertaling van de militaire kaart blijkt dat deze het volgende vermeldt:

"Deze kaart is een persoonlijke kaart en dient voorgelegd te worden bij elke aanvraag of controle.

In geval van verlies van deze kaart of bij diefstal is het verplicht om de Nationale Gendarmerie ploeg in uw woonbuurt erover te verwittigen."

De kaart is ondertekend door Kolonel H. R., Directeur van het rekruteringscentrum.

Dit document, afgeleverd door het Ministerie van Defensie en ondertekend door de directeur van het rekruteringscentrum, dat dient als bewijs van het feit dat verzoeker werd vrijgesteld van zijn legerdienst en dat hij bij controles diende te tonen, is niet het type document waar verzoeker op basis van verklaringen om het even wat op kan laten zetten, wel integendeel.

Daarbovenop stemmen identiteitsgegevens op de kaart perfect overeen met de geboorteakte die verzoeker voorlegde (stuk 3). Dit verhoogt de bewijswaarde van de militaire kaart.

Het Grondwettelijk Hof oordeelde in het arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009 oordeelde dat elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld, kan worden aangewend als bewijs van identiteit bij een aanvraag tot medische regularisering.

B. 5.1. Een van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de wet van 15 december 1980 grondig wijzigde, was het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure (Pari. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, pp. 7 en 9). Die doelstelling komt eveneens voor in artikel 19, lid 3, onder b), van de voormelde richtlijn 2004/83/EG, dat de lidstaten verplicht de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken, te beëindigen of te weigeren deze te verlengen « indien [de betrokkene] feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, of valse documenten heeft gebruikt, en dit doorslaggevend is geweest voor de verlening van de subsidiaire beschermingsstatus ».

B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 21 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld.

B.5.3. Gelet op die doelstellingen volstaat als bewijs van de identiteit van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit van de aanvragers te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.

De waarachtigheid van de militaire kaart, waarbij de gegevens overeenstemmen met de geboorteakte die werd voorgelegd, kunnen niet in twijfel worden getrokken.

Verwerende partij voert ten onrechte aan dat verzoeker niet aantoonde dat de militaire kaart niet verkregen werd op basis van loutere verklaringen. Uit de aard (een militaire kaart, afgeleverd door het ministerie van defensie en ondertekend door de directeur van het rekruteringscentrum), het doel (controle op het naleven van de verplichte legerdienst) en de inhoud ('bij verlies of diefstal verplicht aangifte te doen') van het document blijkt heel duidelijk dat het gaat om een officieel overheidsdocument, waarbij men niet zomaar zelf aanpassingen aan de inhoud kan laten doorvoeren.

Zoals in de vorige punten werd aangetoond, beging verwerende partij beging een schending van artikel 9ter Vreemdelingenwet door de aanvraag tot regularisatie onontvankelijk te verklaren omdat de militaire kaart zogenaamd de identiteit van verzoeker niet zou aantonen.

Verder beging verwerende partij een schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikels 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Uit deze wetsartikelen blijkt dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verder dienen de motieven minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De motivering van de bestreden beslissing kan geenszins afdoend genoemd worden en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratieve bevoegdheid aan onderworpen is. Een motivering die gebaseerd is op een verkeerde toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet kan immers onmogelijk deugdelijk of redelijk zijn. De opgelegde motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen en verzoeker kan niet akkoord gaan met de opgegeven motivering, omwille van de hierboven aangehaalde redenen.

Ten derde werd ook het zorgvuldigheidsplicht geschonden. Dit beginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken¹.

Doordat verwerende partij op een al te lichtzinnige wijze oordeelt dat de militaire kaart geen afdoende bewijs van identiteit vormt (ondanks de duidelijke inhoud), is verwerende partij zeer onzorgvuldig omgegaan met de door verzoeker aangeboden documenten, door deze niet in overweging te nemen en/of onvoldoende te onderzoeken.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

3.2 In de nota met opmerkingen zet de verwerende partij het volgende uiteen:

"In een eerste en enig middel stelt verzoeker een schending voor van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Hij betoogt dat hij zijn identiteit en nationaliteit heeft bewezen door middel van een militaire kaart, voorzien van zijn identiteitsgegevens, foto en beëdigde vertaling en zijn geboorteakte met beëdigde vertaling. De bewijskracht van de militaire kaart zou worden miskend. Het zou gaan om een officiële kaart, afgeleverd door het ministerie van defensie, in het kader van de militaire dienstplicht in Algerije. De kaart werd afgeleverd als bewijs dat hij werd vrijgesteld van de legerdienst en kan dus niet op een loutere verklaring worden opgesteld. Hij verwijst naar een arrest van het Grondwettelijk Hof waarin

geoordeeld werd dat elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie staat, voorgelegd kan worden als bewijs van identiteit bij een aanvraag medische regularisatie.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker op 19 januari 2018 een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Bij zijn aanvraag voegde hij ter staving van zijn identiteit een kopie van een militaire kaart met beëdigde vertaling en een geboorteakte, eveneens met beëdigde vertaling.

Uit de vertaling van de militaire kaart blijkt dat deze persoonlijk is en dient te worden voorgelegd bij elk aanvraag of controle, dat het een "kaart van vrijstelling van legerdienst" betreft en dat daaruit blijkt dat verzoeker vrijgesteld is wegens medische redenen en gekwalificeerd werd als 'kan niet gerekruteerd worden'.

Artikel 9ter §3, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoon op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;"

Artikel 9ter §2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag." (eigen onderlijning)

Indien er een bewijselement wordt voorgelegd, waarvan de aanvrager meent dat dit beantwoordt aan de vereisten voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dient hieruit te blijken dat het niet werd opgesteld op basis van loutere verklaringen van de vreemdeling.

Uit nazicht van het kopie van de vrijstelling voor de militaire dienstplicht, blijkt alleszins niet dat dit niet werd opgesteld op basis van verklaringen. Er wordt niet gesteld dat verzoeker niet effectief ongeschikt zou zijn voor zijn legerdienst, er wordt daarentegen wel geoordeeld dat niet blijkt dat de persoonlijke gegevens die erin vermeld zijn, niet werden opgesteld op basis van loutere verklaringen van verzoeker zelf.

Het bewijs van identiteit tijdens de ontvankelijkheidsfase van de procedure van artikel 9ter, § 2, de zogenaamde documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, is sinds arrest nr. 2009/193 van het Grondwettelijk Hof, dat leidde tot wijziging van artikel 9ter van de vreemdelingenwet inderdaad soepeler geïnterpreteerd: het volstaat in beginsel dat vier cumulatieve voorwaarden samen de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. De cumulatieve voorwaarden werden echter niet voldaan.

"Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart." (memorie van toelichting)

Indien de identiteit niet wordt aangetoond dient de gemachtigde, in toepassing van artikel 9ter §3, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

De determinerende motieven kunnen op eenvoudige wijze gelezen worden in de thans bestreden beslissing, zodat verzoeker niet aantoon op welke wijze de motiveringsplicht zou zijn geschonden.

De bestreden beslissing werd op correcte wijze gemotiveerd en maakt geen schending uit van de door verzoeker aangehaalde beginselen.

De verwerende partij kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden nu verzoekers niet aantonen dat de beslissing gebaseerd werd op een verkeerde voortelling van de feiten. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt evenmin aangetoond.

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002).

M.b.t. de militaire kaart oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – weliswaar in het kader van een procedure 9bis waarin de identiteitsvoorwaarde soepeler wordt benadert reeds als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevestigt dat het betwiste document een militaire kaart of afzwaaikaart is die Iraanse mannen verkrijgen bij beëindiging van hun militaire dienst. Tot slot stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook vast dat verzoeker geen enkele poging onderneemt om de vaststelling uit de bestreden beslissing dat zijn militaire kaart niet voldoet aan de voorwaarden van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart te weerleggen, maar zich enkel beperkt tot de loutere bewering dat hij een Iraanse identiteitskaart heeft toegevoegd.

In de motivering van de bestreden beslissing stelt de verwerende partij vast dat dit document is neergelegd bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, maar wijst zij op het feit dat dit document niet aanzien kan worden als een identiteitsdocument en stelt zij dat enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden als identiteitsdocument in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en zij verwijst hierbij naar de punt II C 1-b van de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijziging in reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006. Gezien de bovenstaande vaststellingen is deze motivering niet kennelijk onredelijk.” (RVV, arrest nr. 27.882 d.d. 27 mei 2009)

Het enig middel is ongegrond.”

3.3 Verzoeker bekritiseert de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker ook de schending aanvoert, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling,

gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 2

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

(...)"

Verzoeker dient op 19 januari 2018 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. Bij deze aanvraag voegt hij een militaire kaart (+ beëdigde vertaling) en een geboorteakte (+ beëdigde vertaling). De verwerende partij heeft deze aanvraag onontvankelijk verklaard omdat verzoeker met betrekking tot de militaire kaart niet heeft aangetoond dat deze niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen en de geboorteakte niet toelaat een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoeker. De aanvraag werd dus onontvankelijk verklaard met toepassing van artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst erop dat de militaire kaart een officiële kaart is, afgeleverd door het Ministerie van Defensie, in het kader van de militaire dienstplicht in Algerije. Uit nazicht van de beëdigde vertaling van de militaire kaart kan verzoeker worden gevolgd waar hij stelt dat dit document, afgeleverd door het Ministerie van Defensie en ondertekend door de directeur van het rekruteringscentrum, dat dient als bewijs van het feit dat verzoeker werd vrijgesteld van zijn legerdienst en dat hij bij controles dient te tonen, niet het type document is waar verzoeker op basis van verklaringen om het even wat op kan laten zetten. Bovendien, zoals verzoeker stelt, stemmen de identiteitsgegevens op de kaart overeen met de geboorteakte die verzoeker voorlegt en waarvan de echtheid evenmin wordt betwist.

Verweerder kan bezwaarlijk stellen dat verzoeker met betrekking tot de militaire kaart, afgeleverd door een overheid en voorzien van de nodige gegevens ter verificatie, dient aan te tonen dat deze kaart niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen. Uit de aard (een militaire kaart, afgeleverd door het ministerie van defensie en ondertekend door de directeur van het rekruteringscentrum), het doel

(controle op het naleven van de verplichte legerdienst) en de inhoud (bij verlies of diefstal verplicht aangifte te doen) blijkt, zoals verzoeker terecht opmerkt, dat het document een officieel overheidsdocument is waarbij uit niets blijkt dat deze wordt verkregen op basis van loutere verklaringen.

Door de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, louter omdat niet is aangetoond dat de militaire kaart niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen, zonder de echtheid van het document te betwisten of in twijfel te trekken en waarvan de vermelde (identiteits-)gegevens bovendien worden bevestigd door de geboorteakte, schendt de verwerende partij de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Waar verweerder in de nota met opmerkingen verwijst naar een arrest van de Raad dat handelt over een negatieve beslissing genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en waarbij de wettelijke regeling inzake de documentaire ontvankelijkheid strenger is geregeld dan voor de medische aanvraag, merkt de Raad op dat deze verwijzing *in casu* niet dienstig is.

Het middel is in de besproken mate gegrond, zodat de bestreden beslissing moet worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 januari 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN